

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1996-1997

13 mei 1997

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, STADSVERNIEUWING EN HUISVESTING

Interpellatie van de heer Marc Olivier tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de geplande bouw en renovatie van sociale woningen door het OCMW van Antwerpen en de rol terzake van de sociale huisvestingsmaatschappijen

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de behandeling van klachten van individuele gemeenteraadsleden tegen gemeenteraadsbeslissingen

Met redenen omklede motie

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting

Dinsdag 13 mei 1997

VOORZITTER : De heer Georges Cardoen

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.14 uur.*

Interpellatie van de heer Marc Olivier tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de geplande bouw en renovatie van sociale woningen door het OCMW van Antwerpen en de rol terzake van de sociale huisvestingsmaatschappijen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Olivier tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de geplande bouw en renovatie van sociale woningen door het OCMW van Antwerpen en de rol terzake van de sociale huisvestingsmaatschappijen.

De heer Olivier heeft het woord.

De heer Marc Olivier : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, via de pers heb ik vernomen dat 850 miljoen frank uit het Sociaal Impulsfonds zal worden aangewend voor de renovatie van 500 sociale woningen in Antwerpen. In Antwerpen is de woningnood inderdaad zeer groot. Iedere inspanning om dit te verhelpen, verdient dan ook onze sympathie en onze steun.

Wat ons bekommert, is de manier waarop de initiatieven totstandkomen. Er werd lang gediscussieerd over het SIF en het SIF-plus. Het was de bedoeling om zoveel mogelijk belanghebbenden bij het opstellen van de beleidsplannen te betrekken, wat logisch is. We hebben evenwel vernomen dat er, met betrekking tot de betrokkenheid van de sociale huisvestingsmaatschappij of haar erkende maatschappijen, zeer veel kritiek bestaat. Bovendien zou het OCMW zelf instaan voor de bouw of de renovatie van deze 500 woningen. Hoewel dit niet verboden is, rijzen er toch een aantal vragen inzake

een dergelijke handelwijze. We hoorden onder meer dat het OCMW van Antwerpen stelling zou nemen tegen de sociale bouwmaatschappijen. Men zou namelijk al het mogelijke doen om het bod van deze maatschappijen te overtreffen. De middelen van een OCMW zijn weliswaar beperkt, maar voor bepaalde prioriteiten kan men dit geld via de stadsbegroting recupereren.

In het kader van het Sociaal Impulsfonds moet er een stuurgroep worden opgericht waarin alle relevante betrokkenen vertegenwoordigd zijn. We veronderstellen dat de lokale bouwmaatschappijen deel uitmaken van de stuurgroep van de stad Antwerpen. De vraag hoe het komt dat het OCMW als initiatiefnemer moet optreden voor de bouw van 500 woningen, is dan ook vanzelfsprekend. Waarom werd er geen beroep gedaan op de huisvestingsmaatschappijen die in het verleden reeds hebben bewezen dat ze dergelijke projecten aankunnen ? Hadden zij hiervoor geen interesse, of beschikten ze niet over de nodige capaciteiten ? Heeft de minister, bij de beoordeling van het beleidsplan van de stad Antwerpen gewezen op het feit dat de bouw van sociale woningen in de eerste plaats door de sociale huisvestingsmaatschappijen moet gebeuren ?

Ik vermoed dat men in Antwerpen op de hoogte was van de inhoud van het voorontwerp van Vlaamse Wooncode dat later in het Vlaams Parlement zal worden besproken. Welnu, in deze wooncode wordt de nadruk gelegd op de primordiale rol van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en haar erkende vennootschappen.

Ik vrees dat de versnippering in de huisvestingssector nog zal toenemen en dat we te maken zullen krijgen met een steeds groter wordend aantal actoren, voor een koek die slechts langzaam groeit. Bovendien vragen de erkende huisvestingsmaatschappijen zich af of ze nog langer hun primordiale rol als bevoorrechte actor kunnen blijven spelen.

Olivier

Mijnheer de minister, hoe moet dit initiatief van het OCMW van Antwerpen worden bekeken, rekening houdend met de intenties van de Vlaamse Wooncode? Zullen er maatregelen worden genomen om deze zaak vooralsnog te regelen en om de nadruk te leggen op de eersterangrol van de huisvestingsmaatschappijen bij het lenigen van de sociale woningnood?

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik meen dat de spanning met betrekking tot dit dossier niet zo groot is als de heer Olivier beweert.

Gisteren heeft de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij haar jaarverslag voor 1996 voorgesteld. In dit verslag werd beklemtoond dat in artikel 29 van de wooncode staat dat de Sociale Huisvestingsmaatschappij de bevoorrechte partner is. Op het ogenblik is deze wooncode nog niet goedgekeurd, maar de regering wil dit aspect inderdaad beklemtonen.

Er zijn zeer veel goede lokale huisvestingsmaatschappijen, maar een aantal van hen zijn op het terrein minder actief. Bij de wooncode moeten we hiermee rekening houden. Wat dit betreft, moeten er nog een aantal maatregelen worden genomen, waarin onder meer de beheerscontracten en de rol van de commissaris aan bod komen. We moeten dit echter als een geheel bekijken : het ene kan niet zonder het andere.

Deze vooraanstaande rol hangt dus samen met een aantal zaken die we in het licht van deze dynamiek aan de huisvestingsmaatschappijen willen meegeven.

Wat het SIF betreft, worden inderdaad middelen ter beschikking gesteld aan de lokale besturen. We hebben daarbij geopteerd voor het partnership om zo de voorstellen te laten groeien vanuit het lokale niveau. Uw interpellatie is echter een tikje voorbarig, hoewel ik kan begrijpen dat u daarover duidelijkheid wenst. U moet echter begrijpen dat ik onmogelijk kan vooruitlopen op een eventuele goedkeuring van het plan. Dit plan zit momenteel in een onderzoeksfase.

Zoals u weet, hebben we in dat verband het ISO-SIF opgericht, een sturingsorgaan van het SIF dat interdepartementaal werkt. Bij dit orgaan kunnen de betrokken departementen hun advies over dit plan uitbrengen. Het plan voor Antwerpen ligt

momenteel bij dat overlegorgaan ter tafel voor onderzoek. Het is dus aan deze nieuwe administratie om de zaken op een horizontale manier te bekijken en daarom kan ik mij nog niet uitspreken over of vooruitlopen op de resultaten. Ik moet hen eerst hun werk laten doen. Pas dan kan dit worden voorgelegd aan de Vlaamse regering. Mij nu uitspreken over het inhoudelijke, zou veel te delicaat zijn. We moeten eerst het antwoord van de administratie afwachten.

Wat uw opmerkingen met betrekking tot de stuurgroep betreft, kan ik u zeggen dat de stuurgroep Antwerpen vier bijkomende mensen heeft opgenomen, waaronder de vertegenwoordiger van de sociale huisvestingsmaatschappijen die op dat terrein actief zijn.

Verder heeft men een verdeling doorgevoerd over de diverse beleidsdomeinen waarvan men duidelijk de krijtlijnen heeft aangegeven. Aan iedereen werd toen gevraagd een aantal voorstellen of initiatieven in te dienen. Een dergelijke werkwijze ziet erop toe dat er een zekere graad van betrokkenheid aanwezig is. Ik vond het trouwens al heel positief dat men akkoord ging met één vertegenwoordiger, rekening houdend met het feit dat Antwerpen minstens tien huisvestingsmaatschappijen telt.

Deze hebben intern dus een vertegenwoordiger zodat ze zelf per beleidsdomein een aantal ideeën kunnen inbrengen. Trouwens, het is binnen het algemeen beleidsplan het thema openbaar domein en sociale infrastructuur dat heel specifiek ingaat op deze huisvestingsinitiatieven.

Ik heb reeds gezegd dat we de Antwerpse huisvestingsmaatschappijen betrekken bij de bespreking van de meerjarenplanning. We hebben hen reeds enkele keren uitgenodigd en we zullen dit blijven doen tot aan de uiteindelijke finalisering. We proberen daardoor de huisvestingsmaatschappijen een beter zicht te geven op de middelen en mogelijkheden die zij op langere termijn hebben. Tegelijkertijd vragen we hen evenwel dat zij de projecten die zij indienen, kaderen in het beleid dat wij voorstaan.

De sociale huisvestingsmaatschappijen van Antwerpen zouden vooral de nadruk leggen op een aantal grote renovatieprojecten. Daarover zou een ruim akkoord bestaan. Zulks behoort tot de stedelijke autonomie. Tegelijkertijd zeggen zij ook nood te hebben aan nieuwbouw voor de specifieke groep van de bejaarden. Dat OCMW's zich precies op de bejaarden richten, is helemaal niet ongebruikelijk. Hiermee begeef ik me voor een stuk op het

Peeters

bevoegdheidsdomein van minister Martens. Dus ook de specifieke keuze van nieuwbouw voor bejaarden onder het waakzame oog van de OCMW's heeft men in Antwerpen bewust gemaakt, uitgaande van de overweging dat een dergelijk initiatief voor deze kansarme populatie een absolute noodzaak is. Dit bleek trouwens ook uit de selectieresultaten en uit de cijfergegevens van Antwerpen.

Mijns inziens doet dit initiatief geen afbreuk aan de rol van de zogenaamde traditionele bouwmaatschappijen. Ik denk dat het hier om complementaire taken gaat. Ik wil alle vrees wegnemen door te beklemtonen dat de wooncode hierover zeer duidelijk is.

Ik vind dus dat ook andere actoren mogen meespelen. Zeker voor de huisvesting voor bejaarden kan het OCMW een rol vervullen. Het OCMW heeft een eigen regelgeving, eigen toekenningsprocedures, enzovoort. We mogen die rol zeker niet beperken, temeer omdat hier beantwoord wordt aan de behoefte van een zeer belangrijke doelgroep. Rekening houdend met het feit dat het beleidsplan voor Antwerpen een werk van lange adem is geweest, denk ik dat het helemaal geen onverstandige beslissing was om meer aandacht te besteden aan kansarme bejaarden. Men moet gemeente per gemeente en stad per stad nagaan of dit wel helemaal volgens het boekje is verlopen. Een algemeen beleidsplan neerschrijven is immers niet mogelijk. Maar ik bevestig nogmaals dat de bouw van dergelijke woningen voor die specifieke categorie van kansarme bejaarden in Antwerpen een echte noodzaak is. Ik kan dus heel goed begrijpen dat de Antwerpse beleidsverantwoordelijken daarvoor aandacht hebben gehad, zonder dat ik daarbij evenwel vooruitloop op de beslissing die de regering in dit dossier zal nemen.

Ik doe hiermee geen enkele afbreuk aan de rol van de huisvestingsmaatschappijen, die inderdaad de eerste partners zijn om een aantal dingen te realiseren. Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Antwerpen voor een immense opdracht staat. Binnen het SIF hebben we altijd gepleit voor de zichtbare factor, waarvan huisvesting één van de essentiële aspecten is.

De voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer Marc Olivier : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Natuurlijk heb ik me moeten laten leiden door

persberichten. Tot het tegendeel bewezen is, geloof ik u uiteraard eerder dan de pers. Wat u zegt zal ongetwijfeld correct zijn. Ik wist al evenmin dat over deze zaak nog geen beslissing was genomen. Deze interpellatie kon misschien een stimulans zijn om deze zaak vanuit dat perspectief te benaderen : het perspectief dat het OCMW bepaalde initiatieven kan nemen. In dit geval gaat het over bejaardenwoningen. U stelt me gerust met betrekking tot het feit dat, eens het project is afgerond, de door ons in de Wooncode vastgelegde regels ook van toepassing zullen zijn op toewijzing en dergelijke. Er zal ook geen concurrentie zijn tussen de initiatieven van het OCMW en de sociale bouwmaatschappijen.

Wat me echter zorgen baart, mijnheer de minister, is het feit dat wanneer een bouwmaatschappij in een project van het OCMW geïnteresseerd is, er systematisch wordt afgeboden. Misschien bent u hiervan echter niet op de hoogte. Trouwens, ook voor dit geval werden regels in de Wooncode opgenomen. Het is niet omdat men extra SIF-middelen heeft dat men meer kan bieden dan een maatschappij die deze mogelijkheden niet heeft. Dat is oneerlijke concurrentie. Aangezien dit toch niet de bedoeling kan zijn geweest, zou ik willen vragen dat dit even wordt onderzocht. Natuurlijk heb ik veel respect voor de inspanningen die alle betrokkenen leveren. Bepaalde bouwmaatschappijen hadden me gezegd dat ze niet bij de zaak werden betrokken. U hebt nu het tegendeel beweerd. Waarschijnlijk is er dus sprake van een communicatiestoornis tussen die meer dan tien bouwmaatschappijen met één vertegenwoordiger. Op bepaalde vlakken stelt uw antwoord me behoorlijk gerust. Waakzaamheid blijft echter geboden. Heel wat zal evenwel in de Wooncode kunnen worden vastgelegd.

De voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer Ward Beysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de vraag van de heer Olivier is natuurlijk niet zo onschuldig als deze doet uitschijnen. Ik dank hem voor zijn interpellatie, omdat hij hiermee heeft gewezen op een vreemde traditie die in Antwerpen sinds lange tijd bestaat. Er blijkt immers soms sprake te zijn van concurrentie tussen het OCMW en de huisvestingsmaatschappijen. Dat is een scheefgegroeide situatie, zoals er in Antwerpen in de loop der jaren veel situaties zijn scheefgegroeid. In het huidige bestuursakkoord hebben we trouwens aandacht besteed aan die ontwikkelingen, die nu eigenlijk beter worden gekanaliseerd dan dit in het verleden het geval was. Ik denk dat bij de ontwikkeling inza-

Beysen

ke de goedkeuring van de Wooncode in de toekomst een duidelijke scheiding van bevoegdheden tussen de huisvestingsmaatschappij en het OCMW moet worden aangebracht. Deze evolutie moet eveneens op de voet kunnen worden gevolgd. Van daar dat de vraagstelling van de heer Olivier niet zo toevallig is als ze wel lijkt. Ik zou niet zover gaan om te verklaren dat hij ermee de vinger op de wonde legt, maar hij belicht in elk geval een vrij uitzonderlijke situatie. Natuurlijk, Antwerpenaren zijn op zichzelf al uitzonderlijk en bovendien is deze stad, zoals u weet, ook nog begiftigd met een zeer bijzondere OCMW-voorzitter.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, zowat een half jaar geleden hebben we het initiatief van de meerjarenplanning aangevat. Dat gaf mij de mogelijkheid om iedereen eens om de tafel samen te brengen, wat, zoals ik tot mijn grote verbazing vernam, inderdaad in jaren niet was gebeurd. Ik was verbaasd omdat het me de evidentie zelve lijkt dat het stadsbestuur, de verantwoordelijke schepen en het OCMW enerzijds en anderzijds de bouwmaatschappijen - zowel in de huur- als in de koopsector, zeker nu we naar een sociale mix streven - geregeld om de tafel gaan zitten. Op die manier kunnen we hen consulteren over de voorstellen die zij hebben liggen en die hun perspectief voor de volgende jaren uitmaken. We kunnen hen zo niet alleen duidelijkheid en een planning verschaffen, evenals de garantie dat ze actief kunnen blijven in deze sector, maar we kunnen dat vooral op een coherente manier doen.

We moeten er inderdaad naar streven om die toestand van concurrentie op te heffen : bij dit laatste heeft immers niemand baat. Ik heb ernaar gestreefd om terzake iedereen zijn specifieke en precieze rol mee te geven. In die zin is dit initiatief belangrijk, maar ik ben zeker en vast bereid om in te gaan op de vraag van de heer Olivier : mochten er zich op het terrein nog problemen voordoen, dan zal ik dat, mede in het kader van het initiatief van meerjarenplanning, toch eens bespreken.

Ik dacht dat op dit ogenblik iedereen zijn rol enigszins kende en dat er minder gevoeligheden over bestonden dan in het verleden. Die gevoeligheden waren inderdaad vrij ernstig, maar in het kader van dit initiatief zal ik iedereen nogmaals op zijn rol wijzen. Dankzij de Vlaamse Wooncode zullen we daar inderdaad nog veel meer duidelijkheid over krijgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de behandeling van klachten van individuele gemeenteraadsleden tegen gemeenteraadsbeslissingen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de behandeling van klachten van individuele gemeenteraadsleden tegen gemeenteraadsbeslissingen.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik wil het hebben over het administratief toezicht op gemeenten, bekeken vanuit de praktijkervaring.

Volgens de memorie van toelichting bij de totstandkoming van dit decreet was het bedoeling om de rol van de gemeenten als partner in een gezamenlijk overheidsbeleid te erkennen. Dit zou enerzijds gebeuren door doelbewust alles in verband met toezicht te vereenvoudigen en te harmoniseren, anderzijds door de gemeenten zelf verantwoordelijk te stellen voor hun daden van bestuur.

Ik heb het decreet en de tekst die daaromtrent werd verspreid nagelezen. De decreetgever heeft eigenlijk vooral geopteerd voor een soepele manier van toezicht houden, waarbij bijvoorbeeld in de regel collegebesluiten niet meer moeten worden gezonden naar de toezichthoudende overheid. Minister Kelchtermans verklaarde naar aanleiding van de bespreking van dit decreet in de plenaire vergadering te rekenen op de alertheid van de gemeenteraadsleden. Die kunnen, via interpellaties, recht van inzage, klachten of dergelijke meer, ten volle van hun controlemogelijkheden gebruik maken en eventueel de toezichthoudende overheid inschakelen. Het doel van administratief toezicht is in dit geval duidelijk.

Ik kom dan tot de concrete feiten. Begin januari heb ik klacht ingediend tegen een beslissing die op 23 december 1996 werd genomen door de gemeenteraad van Tongeren. Omdat het mijns inziens om iets fundamenteel ging had ik die klacht dan ook

Van Cleuvenbergen

ingediend zowel bij de gouverneur als bij u, mijnheer de minister.

Vorige week pas, dus vier maanden na het indienen van deze klacht, werden de documenten vanuit de gemeente doorgezonden naar de gouverneur. Tot nu toe kon men de klacht nog niet inhoudelijk bekijken omdat de gemeente telkens opnieuw wachtte met het doorzenden van haar documenten. De gouverneur heeft de gemeente driemaal moeten aanmanen om de documenten te verstrekken. Ikzelf had reeds de documenten die voor ons, gemeenteraadsleden, beschikbaar waren, maar de gouverneur had graag meer documenten. Ik veronderstel, mijnheer de minister, dat dit ook voor u geldt.

Lezen we enerzijds het decreet en de besprekingen daaromtrent en worden we anderzijds - vooral als oppositielid - met dergelijke feiten geconfronteerd, dan moeten we constateren dat administratief toezicht niet altijd voldoende waarborgen biedt voor een behoorlijk bestuur, zeker niet wanneer het klachten van gemeenteraadsleden betreft. Gemeenteraadsleden die een klacht hebben ingediend worden niet op de hoogte gehouden van de stand van zaken en het hangt enkel van hun eigen initiatief af of ze het dossier kunnen volgen. Ze krijgen eenmaal een bericht dat de klacht werd ontvangen en zal worden onderzocht. Maar dan blijft het stil. Ik heb ervaren dat er enkel nieuwe stappen worden gezet naar aanleiding van het regelmatig opvragen van de stand van zaken betreffende het dossier.

Op die manier krijgt een klacht niet het respect dat ze verdient en kan ze ook vervallen. Daarom heb ik de klacht ook bij de minister van Binnenlandse Aangelegenheden ingediend. Door een gemeenteraadsbeslissing van een of twee maanden nadien, kan het voorwerp van de klacht immers worden ondervangen, zodat de klacht haar voorwerp verliest. Aan een omstreden beslissing van de gemeenteraad kunnen ook andere beslissingen worden gekoppeld, zodat er op de lange duur een heel kluwen van beslissingen ontstaat. Het wordt dan heel moeilijk om de afzonderlijke klachten van elkaar te onderscheiden.

Mijnheer de minister, ik wil u een aantal vragen stellen. Ten eerste, over welke middelen beschikt u om een gemeentebestuur te verplichten om dossiers over een door een gemeenteraadslid ingediende klacht binnen een aanvaardbare termijn door te sturen naar de toezichthoudende overheid die hier-

om vraagt ? Ten tweede, hebt u reeds klachten gekregen over andere dergelijke zaken of is het de eerste keer dat dit gebeurt ? Ik kan mij dat bijna niet voorstellen.

Ten derde, acht u het aanvaardbaar dat beslissingen waartegen een klacht werd ingediend toch worden uitgevoerd of als basis dienen voor andere beslissingen, alvorens de gemeentelijke overheid de noodzakelijke documenten aan de toezichthoudende overheid toestuurt ? Hiermee bedoel ik dus niet dat wanneer een klacht wordt ingediend, de beslissingen telkens moeten worden opgeschort. Ik vraag me wel af of het niet zinvol is een klacht te laten opschorten als de noodzakelijke documenten niet worden toegestuurd binnen een aanvaardbare termijn. Staat een dergelijke handelwijze niet haaks op elke vorm van behoorlijk bestuur ? Wordt op die manier niet het recht dat een gemeenteraadslid heeft om een klacht in te dienen, uitgehouden ?

Ten vierde, kan een gemeenteraadslid bezwaar aantekenen tegen een door de gemeenteraad genomen beslissing als hij niet systematisch op de hoogte wordt gehouden van het eraan gegeven gevolg ? Voorziet u maatregelen zodat gemeenteraadsleden regelmatig worden geïnformeerd over het gevolg dat aan een geformuleerde klacht werd gegeven ?

In de bespreking van het decreet van 1993 heb ik gelezen dat de minister van Binnenlandse Aangelegenheden een omzendbrief ging sturen naar de provincies in verband met de rol die zij hierin spelen. Ik weet niet of dit is gebeurd. Ik vraag me ook af of het niet zinvol zou zijn dat u als minister van Binnenlandse Aangelegenheden een omzendbrief stuurt naar de gemeenten in verband met hun plichten ten opzichte van ingediende klachten.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, collega's, mevrouw Van Cleuvenbergen heeft me de mogelijkheid geboden om een beetje dieper in te gaan op het toezichtsdecreet.

U weet dat een minister alleen maar kan functioneren volgens de reglementen die het parlement vastlegt. Ik moet dus respect opbrengen voor wat er in het toezichtsdecreet van 28 april 1993 staat en voor wat hier is beslist. Met dit toezichtsdecreet heeft men geprobeerd om het eenvoudiger te maken voor de lokale besturen. Dat was ook het uitgangspunt na de kritiek dat de voorgedij heel zwaar is.

Peeters

Het parlement en de bevoegde minister hebben daarom beslist om een onderscheid te maken tussen algemeen toezicht en bijzonder toezicht. Bijzonder toezicht vereist de goedkeuring van een hogere overheid. Alle dossiers moeten in dit geval automatisch worden toegestuurd en voorgelegd aan de hogere overheden. Het algemeen toezicht houdt geen verplichting in voor het toezenden van de dossiers. De gemeenten moeten een overzichtslijst maken van de beslissingen die de raad heeft genomen. Ze sturen die lijst naar de eerste voogdijinstantie, in dit geval de gouverneur en het provinciebestuur. Dat betekent dat er alleen maar wordt gewerkt met een globale overzichtslijst.

Het nadeel hiervan is dat men niet altijd het belang van een bepaalde beslissing kan inschatten aan de hand van die overzichtslijst. Als men echter alle beslissingen wil toesturen, zorgt dit voor een enorme papierberg.

Die lijst biedt aan de gouverneur de mogelijkheid om een aantal dossiers op te vragen. Het toezichtsdecreet vermeldt inderdaad geen dwingende termijn voor het toezenden van de dossiers. De toezichtstermijn wordt wel gestuit vanaf het ogenblik dat de gouverneur een beslissing opvraagt en tot die is aangekomen bij het betrokken bestuur. Een gemeentebestuur heeft er eigenlijk alle belang bij om de dossiers zo snel mogelijk toe te zenden. Zolang er geen gevolg wordt gegeven aan een vraag, bestaat er immers geen rechtszekerheid.

U verwijst naar het probleem waarbij de gouverneur een beslissing opvraagt en de gemeente die niet toestuurt. Dit wordt geregeld door artikel 34 van het toezichtsdecreet, dat in het dwangtoezicht voorziet. Men is dan verplicht om een commissaris ter plaatse te sturen en tegelijk de beslissing op te vragen. In dit concrete geval heeft de gouverneur van de provincie Limburg dit dwangtoezicht niet willen uitoefenen. Ik kan dat best begrijpen, want het is een heel zware en doortastende maatregel. Ik heb er zelf ook bedenkingen bij en vind het niet altijd de gelukkigste gang van zaken. Dit is echter de enige mogelijkheid om in te grijpen. De gouverneur had ons moeten signaleren dat ze niet in het bezit werd gesteld van de beslissing, zodat wij tot het dwangtoezicht konden overgaan. Zulks is niet gebeurd. Ik verneem ondertussen van u dat de beslissing toch aan het provinciebestuur is toegestuurd.

Als antwoord op uw tweede vraag wil ik zeggen dat bij algemeen toezicht de beslissingen automa-

tisch uitvoerbaar worden. Het was een heel bewuste keuze van dit parlement om de lokale autonomie een rol te laten spelen. De lokale overheid neemt een beslissing die slechts aan algemeen toezicht is onderworpen. Als er geen klacht wordt ingediend, is de beslissing uitvoerbaar. Als er wel een klacht wordt ingediend, houdt dit voor het gemeentebestuur het gevaar in dat de rechtszekerheid verdwijnt. Daarom heeft elk gemeentebestuur er het allergrootste belang bij alle beslissingen onmiddellijk door te sturen.

Het derde aspect van uw vraag heeft betrekking op het algemeen administratief toezicht. Dat toezicht vindt in eerste instantie op provinciaal niveau plaats, waar zoveel mogelijk dossiers worden behandeld. Het was een bewuste keuze om de hogere overheid en de minister niet onmiddellijk met alles te belasten.

Ook de ontvangstmelding moet op provinciaal niveau gebeuren. Ik neem dus aan dat u, zoals het is voorgeschreven, door de provincie op de hoogte bent gebracht van het feit dat uw klacht is ingediend en ontvangen en dat men u heeft meegedeeld wie die klacht behandelt. Uiteraard krijgt men pas een volgend bericht na het gedetailleerd onderzoek van de klacht. In het geval dat u aanhaalt, kan ik u nog geen definitief antwoord geven, omdat dit dossier nog steeds in behandeling is. U zegt zelf dat het pas is toegestuurd.

Ik ben alleszins bereid om het op te vragen. Volgens mijn meest recente informatie is het nog niet toegekomen bij mijn diensten. Misschien is het ondertussen al wel bij de provinciale diensten geraakt. Ik zal het dossier onmiddellijk opvragen en mijn diensten de opdracht geven om het te onderzoeken.

Mevrouw Van Cleuvenbergen deed de suggestie dat ik een omzendbrief zou opstellen. Ik ben daartoe bereid als er in die zin een uitdrukkelijke vraag van het parlement komt. Zelf ben ik immers geen voorstander van al te veel omzendbrieven, maar in deze kwestie is zo een brief misschien wel de aangewezen weg. Ik begrijp de bezorgdheid van de interpellant als de zaak aansleept en het gemeentebestuur niet op de vragen van de gouverneur ingaat en het vertikt om het dossier door te sturen. Daardoor komt immers de rechtszekerheid van een aantal personeelsleden in het gedrang. Er moet klantvriendelijker worden opgetreden ten aanzien van de indiener van de klacht. Misschien kan een omzendbrief, naar de provinciebesturen of naar alle besturen, hier soelaas bieden, en kunnen daardoor de dossiers beter worden opgevolgd en de

Peeters

indieners van bezwaren nauwer bij de zaak worden betrokken.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Misschien vraagt men zich af waarom ik met één concreet geval naar dit parlement kom. Maar als gemeenteraadslid in de stad Tongeren maak ik nu vier keer hetzelfde mee. Bij een vorig geval liet men zelfs de termijnen van de klacht verstrijken. In de twee andere gevallen is men vlug via nieuwe gemeenteraadsbeslissingen tegemoetgekomen aan onze klacht. Het zou voor een raadslid van de oppositie ook wel eens leuk zijn om in het openbaar gelijk te halen.

Ik denk dat ik de suggestie om dit soort zaken via omzendbrief te regelen, zal omzetten in een motie.

Minister Leo Peeters : Ik meende dat de burgemeester van Tongeren, die ik in het verleden in het parlement heb gekend, een groot verdediger was van toezicht en inspraak. De praktijk blijkt dus soms anders te zijn.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Op het terrein spreekt men inderdaad soms andere taal dan in Brussel.

De heer Ward Beysen : De CVP is het blijkbaar niet gewend om in de oppositie te zitten. (*Gelach*)

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door mevrouw Van Cleuvenbergen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 16.20 uur.*
